

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 11 0 U 021289 18 Uvp
Banjaluka, 30.12.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Mire Mačkić, u upravnom sporu po tužbi M. F. iz B. (u daljem tekstu: tužiteljica), zastupane po Zajedničkoj advokatskoj kancelariji L. R. i M. B., advokata iz B., protiv rješenja broj: ... od 16.8.2017. godine Ministarstva (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu ponavljanja postupka, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci, broj: 11 0 U 021289 17 U od 24.9.2018. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 30.12.2020. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijena tužba i zahtjev za naknadu troškova upravnog spora, podnesena protiv osporenog akta tuženog, bliže navedenog u uvodu ove presude, kojim je odbijena žalba tužiteljice, izjavljena protiv rješenja Odjeljenja za prostorno uređenje Grada B. broj: ... od 5.5.2017. godine. Tim rješenjem je odbijen prijedlog tužiteljice za ponavljanje postupka, okončanog rješenjem prvostepenog organa broj: ... od 24.2.2011. godine, kojim je data urbanistička saglasnost Gradu B. za faznu izgradnju javnog parkinga u naselju C. u B., kod Doma s., za rekonstrukciju i proširenje istog, kao I fazu realizacije, na zemljištu označenom kao k. č. broj: 3806/2; 3816/2; 3828/3; 3830; 3829 i dio k. č. broj: 3795/1; 3793; 3832/6; 3799; 3802; 3832/7; 3828/1; 3831/1; 4378/1, K. O. B. (novi premjer).

Odbijanje tužbe je obrazloženo zaključkom nižestepenog suda je osporeni akt pravilan i zakonit, a da tužiteljica, navodima u tužbi, ne dovodi u pitanje tu pravilnost i zakonitost. Navedeno je da se nespornim ukazuje činjenica da tužiteljica nije učestvovala u postupku izdavanja urbanističke saglasnosti Gradu B., koja saglasnost je, shodno tački VI dispozitiva rješenja od 24.2.2011. godine, prestala da važi, jer Grad B. u roku od jedne godine od dana izvršnosti tog rješenja nije zatražio odobrenje za građenje, koja činjenica je takođe nesporna, pa kako je rješenje od 24.2.2011. godine prestalo da važi u smislu člana 80. Zakona o uređenju prostora i građenju („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 55/10), ponavljanje postupka se ukazuje bespredmetnim, tako da je pravilno postupio tuženi prilikom donošenja osporenog akata.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude nižestepenog suda (u daljem tekstu: zahtjev), tužiteljica pobija njenu zakonitost zbog povreda pravila postupka i pogrešne primjene prava, kako je to propisano članom 35. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). Navodi da je prvostepeni organ pogrešno zaključio da razlozi za ponavljanje postupka nisu takvi da bi mogli dovesti do drugačijeg rješenja, zbog činjenice da su urbanističko-tehnički uslovi prestali da važe. Tvrdi da je imala interes da dokaže da sporna urbanistička saglasnost nije u skladu sa tada važećim regulacionim planom, zbog čega da je trebalo prijedlog uvažiti i izmijeniti datu urbanističku saglasnost, odnosno istu staviti van snage, čime bi se onemogućilo Gradu da se koristi takvim dokazom u budućnosti, što je bilo potrebno učiniti bez obzira da li urbanistička saglasnost važi. Kada je tuženi odbio žalbu, povrijedio je pravila postupka, jer nije pravilno cijenio žalbene navode, kao što je to učinio i nižestepeni sud donoseći pobijanu presudu. Zbog navedenog je predložila da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači, tužba uvaži i osporeni akt poništi, a tuženi obaveže naknaditi joj troškove upravnog spora.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev podržao pobijanu presudu i njene razloge, sa tvrdnjom da Grad B. nikada nije podnio zahtjev za odobrenje za građenje, na osnovu rješenja o urbanističkoj saglasnosti od 24.2.2011. godine, zbog čega je to rješenje prestalo da važi u smislu člana 80. Zakona o uređenju prostora i građenju, tako da tužiteljici rješenjima upravnog organa, kao i pobijanom presudom nisu povrijeđena prava i pravni interesi. Predložio je da se zahtjev odbije.

Grad B., zastupan po Pravobranilaštvu Republike Srpske, Sjedištu zamjenika B., u odgovoru na zahtjev navodi da nije podnosio zahtjev za izdavanje građevinske dozvole na osnovu navedene urbanističke saglasnosti, zbog čega predlaže da se zahtjev odbije.

S., O., A. i R. F., u odgovoru na zahtjev su se pridružili podnesenom zahtjevu tužiteljice, sa tvrdnjom da su oni upisani u zemljišnoj knjizi, kao sukorisnici.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovore na zahtjev i cjelokupne spise predmetne upravne stvari i ovog upravnog spora, na osnovu odredbe 39. ZUS, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Neosnovano tužiteljica tvrdi da je pogrešan zaključak upravnih organa da je ponavljanje postupka bespredmetno, s obzirom da je nesporno utvrđeno da je rješenje o urbanističkoj saglasnosti od 24.2.2011. godine prestalo da važi, jer Grad B. nije podnio zahtjev za izdavanje odobrenja za građenje na osnovu tog rješenja. Bez značaja je da li je to rješenje zakonito izdato, s obzirom da ne proizvodi pravno dejstvo, pa je pravilan zaključak upravnih organa da nema uslova za ponavljanje postupka. Ponavljanje postupka, kao vanredno pravno sredstvo je upravo propisano u situacijama kada je okončan postupak rješenjem, protiv koga nema redovnog pravnog sredstva u postupku, sa ciljem da se eventualno to rješenje stavi van snage, ukoliko su ostvareni razlozi iz člana 234. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZOUP). U konkretnom slučaju jeste bezpredmetno utvrđivati nezakonitost izdate urbanističke saglasnosti, jer rješenje od 24.2.2011. godine pravno ne postoji, s obzirom da je prestalo da važi u smislu člana 80. Zakona o uređenju prostora i građenju, jer nije u roku od jedne godine od dana izvršnosti tog rješenja Grad B. zatražio odobrenje za građenje. Tuženi i Grad B. su naveli u odgovoru na zahtjev da nije podnesen

zahtjev za izdavanje odobrenja za građenje na osnovu rješenja od 24.2.2011. godine od strane Grada B., pa se zaključak upravnih organa i nižestepenog suda ukazuje pravilnim, a tužiteljica u prilog svojim tvrdnjama u zahtjevu nije ponudila dokaz, koji bi doveo u sumnju navedeno utvrđenje prvostepenog organa.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužiteljice odbija, kao neosnovan, na osnovu člana 40. stav 1. ZUS.

Odbijanje zahtjeva za naknadu troškova spora iz stava 2. presude se zasniva na odredbi člana 49. a) ZUS, kojom je propisano da stranka koja izgubi spor je dužna da protivnoj stranci nadoknadi troškove spora. Kako je zahtjev tužiteljice odbijen, kao neosnovan, to nije bilo osnova da joj se odrede troškovi koje je povodom istog imala.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić